

KAPITOLA TRETIA

JAKE

Jakov nový svet sa rozbieha dobre. Má bezpečnú základňu, železné brnenie, vyčistil jaskyňu a úplne dole pri podloží začal vytvárať novú baňu na hľadanie diamantov. Začína premýšľať o rozšírení a možno o stavbe niečoho štýlového. Navrhnuť čosi veľkolepé by však bolo oveľa jednoduchšie, ak by mal správne nástroje a zdroje, hoci začínať v tomto svete od začiatku je zábava.

Danny 8:32

Ahoj! Prepáč, že mi tak dlho trvalo odpovedať. Futbalové tréningy ma zabavili, haha! Ale na serveri som ti postavil obrovskú sochu ovce, mal by si ju ísť pohľadať :)

Jake začne vyťukávať dlhú odpoveď, počnúc tým, aký je ten nový apartmán nudný, nasledujúc otázkami, ako prežíva Danny leto a ako sa nevie dočkať toho, keď nájde tú sochu. Povzdychne a vymaže odstavec. Príliš urečnené. Znie to zúfalo. Och.

Jake 8:39

Haha, ďakujem! Obzriem si to, až budeme mať internet. Ako si užívaš leto?

Jake si strčí telefón do vrečka, aby na to nemyslel.

„Otec! Opravili už Wi-Fi?“

Otec sa cestou von so šiškou v ústach zastaví. Odhryzne si z nej a snaží sa ju držať v ruke plnej zrolovaných plánov a kufríka. „Myslel som, že prišli včera.“

„Nikto sa tu celý deň neukázal.“ Jake si je týmto tvrdením istý. Bol tu celý deň, len on a jeho offline hra. V komplexe bolo dosť ticho, napriek tomu, že je leto. Myslel si, že všade budú deti. Občas začul zvonka ľudí, ale sú to všetko len tieňe, kroky a tiché konverzácie. Každý buď odíde do práce, alebo sa zdržiava vo svojom apartmáne, myslí si Jake. Nevyčíta im to. Prerastený park s nechutným prázdny bazénom a schátranou preliezačkou ho tiež veľmi nezaujímali.

„Zavolám káblovej spoločnosti a uistím sa, že sa zastavia. Zapojil si router a tak?“

Jake na otca neprítomne pozerá. „To, že máš nástroje a správnu výbavu, nič neznamená, keď nie sme pripojení.“

Otec sa usmeje. „Tak to si trafil, kamoš. Vidíme sa dnes večer. Urobím večeru. V chladničke je jedlo.“

Jake otvorí chladničku a prikyvuje, zatiaľ čo si prezerá obsah. Pekne. Mozzarellové tyčinky, jogurt, plátky syra a šunka. Na kuchynskej linke je dokonca aj chlieb a niekoľko škatúľ Jakových obľúbených cereálií. Vytiahne galón mlieka, ktoré dokonca nie je skazené, a otvorí ho. „Ďakujem, otec,“ povie s nádejou rastúcou v jeho hrudi. Obvykle to takto začína – nové miesto, nový prístup – ale možno to takto otec tentokrát udrží. Prehrabáva sa v polovybalenej škatuli na linke a nájde svoju misku na cereálie.

„Mal by si si nájsť nejakých priateľov! V budove je zopár ďalších rodín s deťmi.“ Otec sa na Jaka doširoka usmeje, no vyvolá asi toľko dôvery, ako zašlé umelé kvety v hale.

Jake vydá *mhm* zvuk, ako otvára škatuľu s cereáliami, a nasype si veľké množstvo chrumkavej, ovsenej, ovocnej, sladkej dobroty.

„Mohol by si omrknúť to komunitné centrum, vyzeralo to, že sú tam hry a tak. Samozrejme to bude čoskoro renováciou celé zmenené, takže teraz máš šancu si to obzrieť. Vlastne sa idem práve teraz stretnúť s tou architektkou. Má s tým miestom veľké plány!“

„Uhm,“ zamrmle Jake, lejúc si mlieko do cereálií.

„Mal by si ísť dnes von,“ povie otec. Zarovná si náklad v rukách, pričom položí šišku opatrne na dokumenty. „Podaj mi tú kávu a otvor mi dvere, dobre?“

Jake si ešte rýchlo premieša cereálie, aby rovnomerne rozdelil mlieko, a potom chytí cestovný pohár. Pevne zavrie viečko, skôr než ho podá otcovi, a otvorí dvere. Do inak slabo osvetleného apartmánu sa vleje slnko a Jake zažmúri oči.

„Ó, pozri sa na ten úžasný kalifornský slnečný svit! Ak by sme boli v Seattli, prosil by si ma, aby sme šli von a hrali sa. Prečo premárniť deň, ako je tento?“ zachechtá sa otec.

Jake dovoľí svojim očiam, aby sa prispôsobili, a oľutuje to. Svetlo sa odráža od čisto bielych stien a žiarivých pultov a bombarduje jeho oči príliš silnou žiarou. Zažmúri ich, ignorujúc, ako si ho otec doberá.

„Nemáš byť v práci?“

„Áno, áno, idem. Hej, v parku sú nejaké deti v tvojom veku. Možno budú chodiť do tvojej školy? Prečo ich nejdeš pozdraviť?“

Jake pokrčí plecami, zavrie dvere a zamáva otcovi, skôr než sa vráti byt do jeho optimálneho, slabo osvetleného stavu. Zje svoje cereálie a zvažuje, či začať ďalší svet. Alebo by mohol ďalej stavať a spraviť ďalší krok v technologickom postupe, ale v skutočnosti chce vidieť, čo mu Danny postavil, a pokračovať v stavbách, ktoré mal na tom serveri. Je otravné začínať odznova, keď už toľko pokročil, ťaženie nie je také isté a efektívne, ako keď má svoje diamantové nástroje.

Z dvora sa ozve smiech.

Jake sa pozrie cez žalúzie a zbadá chlapcov z minula, ako sa hrajú naháňačku s niekoľkými ďalšími deťmi, behajú okolo preliezačky, kričia a spoločne sa smejú.

Jake opláchne svoju misku a ponatáhuje sa, spomína na otcov hlas, keď hovoril o tom, aké má šťastie, že má toto Leto Príležitostí. Tak to volal, ako keby to niečo znamenalo. Otec má takú predstavu, že každý deň tinedžera povedie k nejakému čarovnému, hlbokému dobrodružstvu alebo čo.

Čaká na teba celý svet a môžeš robiť čokoľvek. Povedal by otec. Bez ohľadu na to, že Jake vždy trčí niekde ďaleko od všetkého zaujímavého, bez peňazí, bez spôsobilosti, ako sa niekam dostať, a to celé „môžeš robiť čokoľvek“ je také neobmedzené, že je to skľučujúce.

Jake sa vždy snažil – tak prežil to, že bol trikrát „ten nový“. Nenašiel by si nikdy žiadnych kamarátov, ak by nespravil prvý krok, ale zatiaľ v tom komplexe nevidel nikoho okrem týchto malých detí.

Jake pozerá z okna. Deti, ktoré hrali naháňačku, sa rozprchli z ihriska a jasne vidí prečo. Traja chlapci sa opierajú o nudnú sivú tehlu vnútorných stien dvora a rozprávajú sa medzi sebou. Vyzerajú starší, tvrdší, podležší a jedna jeho časť mu inštinktívne hovorí, že by mal zostať dnu a že by sa s týmito chlapcami za žiadnu cenu nemal stretnúť.

Najvyšší z chlapcov sa smeje, zatiaľ čo z vrecka vytiahne fľašu zlatistej farby a hojné množstvo tekutiny leje na handry. Ostatní dvaja sa uškrňajú, zatiaľ čo nimi utierajú vybavenie ihriska. Je to olej na varenie, uvedomí si s hrôzou Jake.

Jakov telefón na kuchynskej linke zavibruje. Pravdepodobne to bude otec. V jeho kontaktoch nie je nikto iný okrem Dannyho a pizzerií v mestách, v ktorých už nežije.

Otec 9:23

Skvelý deň prajem!

Otec 9:24

*Nezabudni sledovať, či neuvidíš niekoho z káblovej spoločnosti.
Možno sa nedostanú do budovy a zvončeky nefungujú.*

Jake povzdychne a notebook si prinesie do obývačky, aby mohol sledovať okno. Vráti sa k včerajšej hre a opevní stenu okolo základne, ale jeho prsty túžia pokračovať v iných projektoch. Danny neodpisuje, no Jake to ani neočakáva. Pravdepodobne ho zamestnávajú jeho priatelia z futbalu. Pohyb v kútiku jeho oka ho vyruší – chlapík v polokošeli a oficiálne vyzerajúcej čapici s doskou v rukách nazerá cez zadnú bránu za budovou.

Káblová spoločnosť! Wi-Fi!

Jake vyskočí zo stoličky a beží von z apartmánu, berie dva schody naraz. Šprintuje cez dvor a snaží sa spomenúť si, kde videl toho chlapíka. Vľavo? Nie, vpravo. Jake zabočí a zabehne k rohu, takmer sa potkne o svoje rozviazané šnúrky, keď sa zvrtné okolo rohu.

BUCH.

Jake do niečoho – niekoho – tvrdého narazí, padne na zadok a od neho sa odrazí niekoľko mäkkých vecí. Zažmurká, na chvíľku vystrašený, a jeho prvá myšlienka sú *ovce*?

„Hej!“

Je to ten chlapec zo včera – Tank. Zblízka je ešte väčší a strašidelnejší, ázijský chlapec so širokými ramenami, dozadu ulízanými vlasmi a koženou bundou. Je stavaný ako futbalový obranca, zaberá celú úzku uličku medzi dvoma vežiakmi.

Tank sa zamračí a načiahne sa po popadané objekty: rolky papierových utierok, nie ovce, zistil Jake, keď ich vidí jasne.